9. szám

Mustármag

A Keszthelyi Református Gyülekezet lapja

www.keszthelyreformatus.hu
facebook/Keszthelyi Református Egyházközösség

VI. évfolyam 1. szám - 2021.I.né.

<Maradjatok meg szeretetemben és sok gyümölcsöt teremtek.>

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.

Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, a mit csak akartok, és meglesz az néktek.

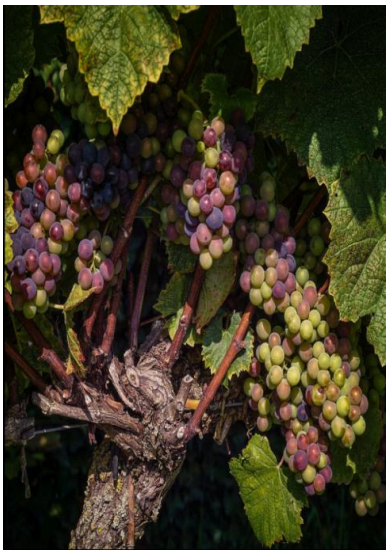

Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és legyetek nékem tanítványaim.

A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.

Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.

ÖKUMENIKUS IMAHÉT 2021.01.17.- 01.24. – KESZTHELY, BALATON SZÍNHÁZ

Ökumenikus Világimanap

2021. március 5.

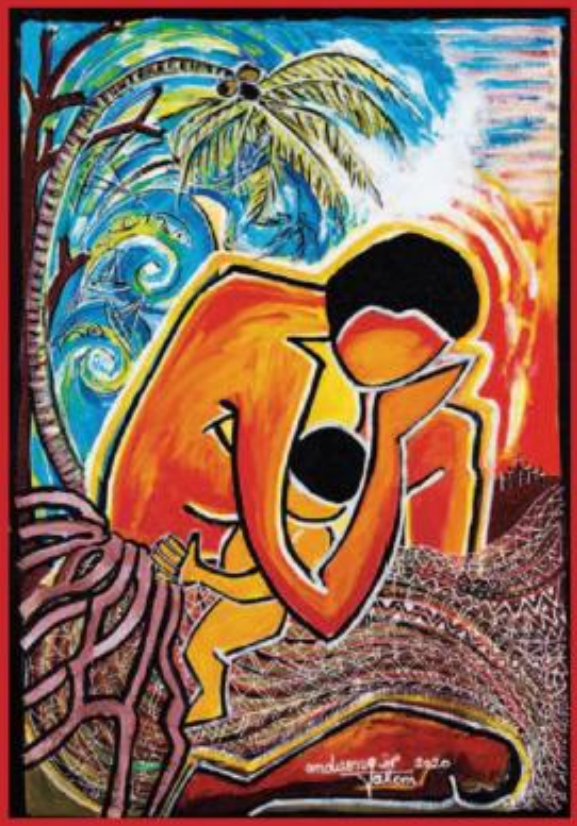

Juliette Pita: Pam II ciklon – 2015. március 13.

A kép egy édesanyát ábrázol, amint imádkozva borul gyermeke fölé. Egy éjszaka Vanuatu szigetére hirtelen jött a ciklon, az emberek semmit nem láttak, csak imádkozni tudtak, ahogy a festőnő és a vele lévő szomszédok is, akikkel egy tárolóban húzták meg magukat. Reggel, amikor kimerészkedtek, látták, hogy a művésznő műhelye mellett álló hagyományos, pálmalevélből szőtt kunyhójuk épen maradt, szinte minden mást tönkretett a vihar. Juliette bizonyos abban, hogy Isten meghallotta imádságukat és a Teremtő felhasználta a természetet, a fákat, hogy megóvják őket azon az éjszakán.
Juliette 1964-ben született Erromango szigetén. A képen látható asszony szoknyája ezen a szigeten élők hagyományos öltözete. Juliette özvegy, három gyermeke van, de egyik unokahúgát is ő nevel i. Sose gondolta, hogy a festészettel pénzt lehet keresni, ebből származó bevételéből jótékonykodik. Juliette az első nő Vanuatun, aki a Institut National de Technologie du Vanuatu intézményében szerzett végzettséget.

BIZTOS ALAPRA ÉPÍTSÜNK!

Az idei év bibliai szakasza (Máté 7: 24-27) üzenete arra fókuszál, hogy élhetünk bölcsen.

Vanuatu Köztársaság kultúrájának, nyelveinek, hagyományos értékeinek és szellemiségének forrása főként a melanéziai népesség, de van egy polinéziai kisebbség is köztük. A fekete-fehér homokos tengerpartok, a színes halakkal teli korallzátonyok, az erdőben a gyönyörű madarak, gyümölcsök és diófélék szinte még a paradicsomi ősállapotot őrzik, bár ki vannak téve a trópusi viharoknak, földrengéseknek, ciklonoknak, szökőároknak és vulkánkitöréseknek.

A nemzeti zászlóban lévő Y a szigetek egymáshoz való elhelyezkedésére utal, a felette lévő sáv a lakosságot egyesítő vért szimbolizáló vörös, míg az alatta levő pedig a szigeteket jelképező zöld.

A fekete háromszög a melanéz népet és a termékeny földet, a benne egy spirál alakban hajlított vaddisznó-agyar a gazdagságot és hatalmat jelképezi, benne namele levelek.

Az 1980-ban függetlenné vált ország elnökének külzászlóján ez olvasható: **<*Long God yumistanap*>** / Istennel együtt létezünk / A barna dombon a kezében lándzsát tartó melanéz harcos áll, mögötte a szarv és namele (cikász pálma).

Simon - Kéfás – Petrosz

Kálvin Institutio című művében ezt olvashatjuk:

„Amikor a pásztorokhoz ír *(- mármint Péter, az 1Pt 5,1-ben-sic)*, nem parancsol nekik, mint följebbvalójuk, hanem tiszttársainak nevezi és nyájasan inti őket, amint az az egyenlő rangú emberek között szokás történni. Mikor azzal vádolták, hogy elment a pogányokhoz, bár érdemetlenül illették e váddal, mégis felelt és tisztázta magát (Ap csel 11,4). Tiszttársaitól Jánossal együtt Samariába küldetvén, nem vonakodik (Ap csel 8,14). Hogy őt küldték az apostolok, ez éppen nem mutatja azt, hogy őt feljebbvalónak tartották; Péter pedig azzal, hogy engedelmeskedett és a reábízott küldetést elvállalta, elismerte, hogy ő közösségben van velük és nem gyakorol fölöttük hatalmat."

A II. Helvét hitvallásban (XVIII. fejezet – Az anyaszentegyház szolgái, azok rendeltetése és kötelességei.) ***pedig ezt olvashatjuk:***

„Olyanok voltak minden tekintetben a többi apostolok is, mint Péter; mind a tisztességnek, mind a hatalomnak egyenlő mértékével voltak felruházva, de a kezdeményezés egytől indul ki, hogy az egyház egynek mutatkozzék."

Peter de Rosa (1932 november 12-én Londonban született író) 'Krisztus helytartói' című könyvében ***így ír:***

„Az egyházatyák számára Péter apostolnak a hite – vagy az Úr Jézus, akiben Péter hitt – a kőszikla, s nem maga Péter. Valamennyi nagy zsinat, a IV. századbeli niceaitól a XV. században tartott konstanzi zsinatig mind egyetértett abban, hogy Jézus Krisztus az egyháznak egyetlen fundamentuma, azaz ő a kőszikla, amelyre az egyház épül."

Az 1948-as Református Énekeskönyvünk 392. dicséretében így énekeljük:

1. Az egyháznak a Jézus a fundámentoma, A szent Igére épült fel lelki temploma. Le-szállt a mennyből hívni és eljegyezni őt, Megváltva drága vérén a váltságban hivőt.

2. Kihívott minden népből egy lelki népet itt, Kit egy Úr, egy keresztség és egy hit egye-sít. Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt, És egy terített asztal ád néki újerőt.

5.A három-egy Istennel már itt a földön egy S az üdvözült sereggel egy nép és egy se-reg. Ó, mily áldott reménység: ha itt időnk lejár, Te boldog szenteiddel Fenn Nálad béke vár! - Dallam: Wesley S.S., 1810-1876.

arámul: homokszem = Simon; sziklatalaj = Kepha; görögül: kis kavics = petrosz , szikla = petra.

Mi lehet biztosabb alap a kősziklánál?

A húsvéti időszakban a nagyhét sűrű történéseit olvasva mindig megdöbbent engem az utolsó vacsora utáni jelenet, amikor Jézus és tanítványai – a Máté evangéliuma 26. fejezete szerint - <*dícséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére. Akkor monda nékik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai…. Péter pedig felelvén, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom. Monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem.* >

Mint tudjuk, így is lett. Pedig, ez a Simon Péter volt az a tanítvány, aki, amikor Jézus Cézárea Filippi területén megkérdezte tőlük:<*Hát, ti kinek mondotok engem?*> vallást tett az Úrról:"Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia". És felelvén Jézus, monda néki: *Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.* ***De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat****, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen.*

Jézus tehát erre a Péterre - aki háromszor megtagadta őt – bízta az anyaszentegyházat, mondván neki: <*Legeltesd az én juhaimat!*> mikor feltámadása után megjelent tanítványainak a Tibériás tengernél. Azért Jézus is háromszor kérdezte Pétert:< *Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem*> Péter pedig háromszor is megerősítette: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged."

„Énekeljetek az Úrnak új éneket, Énekelj az Úrnak te egész Föld!” /96. Zs./

- ***Mórocz Ildikó*** rovata

„Amit te szenvedsz, Jézus, én okoztam” – vallja énekében Johann Heermann német lelkész (1585–1647), és valljuk vele együtt mi is, amikor a *Te drága Jézus, mi történt tevéled* kezdetű ***(340)*** dicséretet énekeljük. A Bach passióiban is felcsendülő, gyönyörű ének eredeti formájában 15 versszakos: 7 versszak ecseteli Jézus Krisztus nagypénteki szenvedését, másik 7 versszak válaszol rá, megfogalmazva az ember érzéseit. Áprily Lajos fordításában szép alliterációs sor jelzi a szívből feltörő kérdést: *Hűségedet hogy hirdethesse hála?* A záró versszak előretekint arra a dicsőségre, amely a győztes Krisztus osztályrésze, és amelynek fénye minket is beragyog. Az eredeti 15 strófából az 1–5., 7–8. és 15. versszakokat közli énekeskönyvünk.

Az ének első felének szövegét egy középkori latin nyelvű nagypénteki prédikáció ihlette, amely Augustinus írásai között jelent meg, de valójában Canterbury Anselmustól származik. Heermann, aki korábban latin verseket is írt, jó érzékkel ültette át németre a megrázó nagypénteki képsort, és ugyanilyen szemléletes a magyar változat is. Áprily Lajos remekbe szabott fordítást készített, amely itt-ott kicsit már túl választékosra is sikeredett, például amikor a „jó pásztor” ismert kifejezést „jó nyájőrző”-nek fordítja.

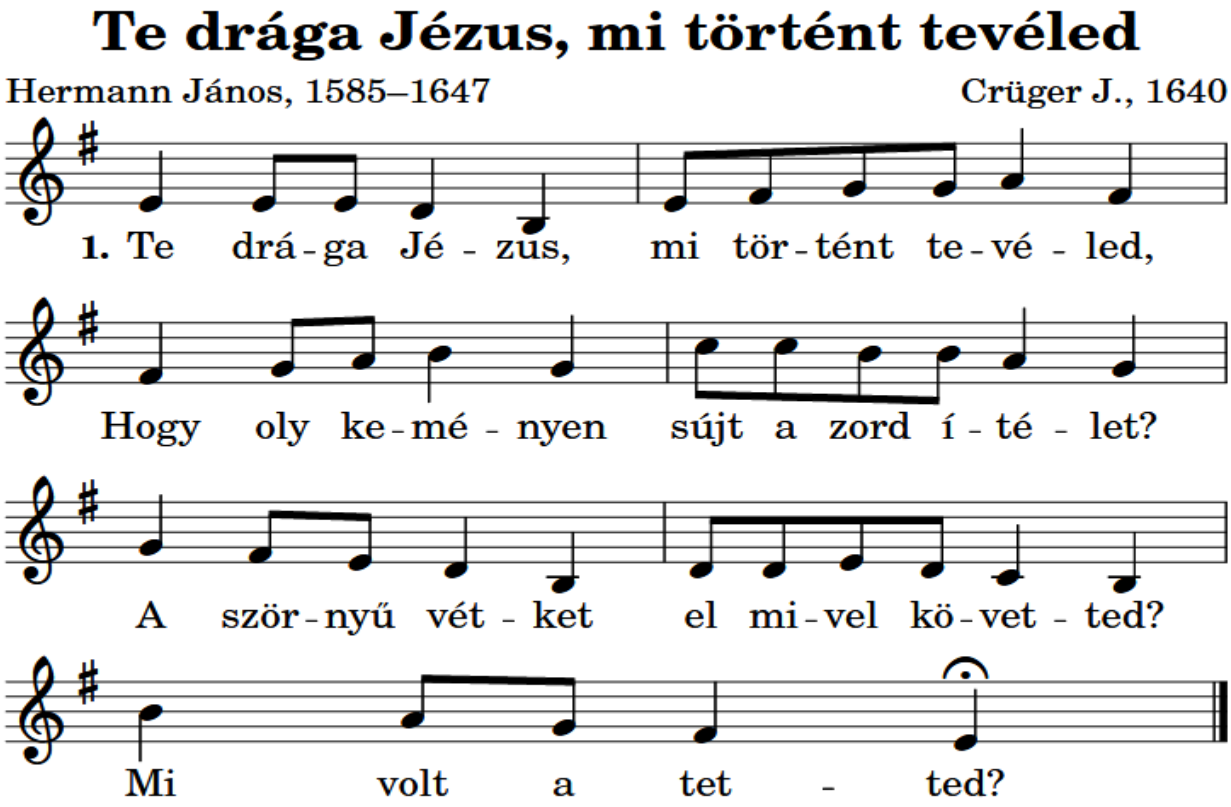

A szapphikus versformájú szövegre Johann Crüger írt dallamot egy évtizeddel később. Crüger nem tagadhatja le, mennyire ismerte és szerette a genfi zsoltárokat. A dallam utolsó két sora (*A szörnyű vétket el mivel követted?*) szinte hangról hangra követi a 23. zsoltár utolsó két dallamsorát (*Lelkemet megnyugtatja szent nevében*) Így a szöveg tartalmát a dallam is segíti egymás mellé illeszteni, nevezetesen az ó- és újszövetségi pásztorképet: *Az Úr énnékem őriző pásztorom*, illetve *A jó nyájőrző szenved a juháért.* Merthogy maga Jézus mondja nagycsütörtök estéjén, nem sokkal elfogatása előtt tanítványainak: *„Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai.”* (Mt 26,31) Miután ez sajnálatosan bekövetkezett, nagypénteken az is megvalósult, amit korábban Jézus kijelentett: *„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.” (Jn 10,11)*

Vizi István (pátyi lelkipásztor)

Reményik Sándor:

Itt is, ott is menyegző, Kána.
Öröm villan e bús világra.
Ritka, drága kicsike ünnep:
Az arcok egymásra derülnek.
És hivatalos vagyok én is
Az öröm asztalánál mégis.
Ülök. A szívem halott-fáradt.
Korcs szóra nyitom csukott számat.
Nevetek, és a nevetésem:
Mint göröngyhullás temetésen.
Mint száraz haraszt-zörgés ősszel...
Így örülök az örvendőkkel.
Asztalfőn, dicsfényben derengve
Ül a fájdalom fejedelme.
Mély, szemrehányó szeme rajtam:
Mért csak ilyen az én vigalmam?
Mikor Ő itt percre megállott,
Megáldotta a vigasságot.
Mikor vedernyi borral, vérrel
Lángol az első csodatétel.
Ő most nem gondol szegre, fára...
Ki mer hát búsabb lenni nála?

Idegen vendég a kánai menyegzőn

www.reformatushittan.blogspot.com

Uram, fájdalom fejedelme,
Ki ülsz az asztalfőn derengve,
És akarod: tavasszal, ősszel
Örüljek az örvendezőkkel:
Tedd, hogy igazán örülhessek,
Magamtól megmenekülhessek.
Örömben, bánatban egyképen
Hadd legyen nekem békességem.
Korcs szót ajkam ne virágozzon,
Torz nevetésem ne buggyanjon.
Kedvem másnak kedvét ne szegje,
Derülten nézzek mindenekre.
Az élet ritka, drága ünnepén
Ne legyek ünneprontó jövevény.
Uram, ha szemed némán vádol,
Jusson eszedbe: én nem ittam
Első csodád bíbor borából.

<= Kontuly Béla – A kánai menyegző ≈1934

Mi reformátusok is megőriztük a böjti hagyományokat, de számunkra nem a külsőségek hangsúlyosak, hanem a belső, lelki felkészülés az ünnepekre. Nagypénteket református népünk is megtartotta szigorú böjti napnak: A böjti napokon tartózkodtak a hústól, a zsiradékoktól. Nyers- és aszalt gyümölcsöt, rántott levest, savanyú levest, főtt tésztát, főzelékféléket, mákos gubát, lepénykenyeret fogyasztottak. Az év folyamán a református ember életében is voltak kisebb böjtök: heti böjti napok, különösen a péntek, de meg kell említenünk a negyedévenkénti háromnapos böjtöt is. Fontosak a fogadalmi böjtök, református népünk ma is gyakorolja ezt a formáját a lemondásnak. Hagyományainkban máig él, hogy az úrvacsoravétel napján nem eszünk semmit, míg meg nem úrvacsoráztunk a gyülekezet közösségében.

A nagyhét gyülekezeteinkben az úrvacsorához való előkészület, az önvizsgálat, a lelki megtisztulás ideje. Nemcsak környezetünket kell kitakarítanunk, hanem lelkiekben is készülnünk kell az ünnepre. A középkori egyházban zsinati rendelet szabályozta a gyónások számát: húsvét előtt, egy évben egyszer mindenkinek el kellett menni, gyónni. Kálvin kevésnek tartotta az évi egyszeri bűnbánati alkalmat, hangsúlyozta a lelki önvizsgálat, bűnbánat gyakori fontosságát, különösen úrvacsora vétele előtt.

Jézus megmossa a tanítványai lábát:

A húsvét ünnepe előtt Jézus már tudta, hogy utoljára fognak így együtt vacsorázni a tanítványaival. A tanítványok mindent előkészítettek a különleges vacsorához. Egy valamiről mégis megfeledkeztek. Szokás volt ugyanis, hogy vacsora előtt, egy szolga megmosta a vendégek lábát. Ők voltak a vendégek, de amikor beléptek nem láttak egy szolgát sem a közelben. Kérdően néztek egymásra: Ki mossa meg a többiek lábát?

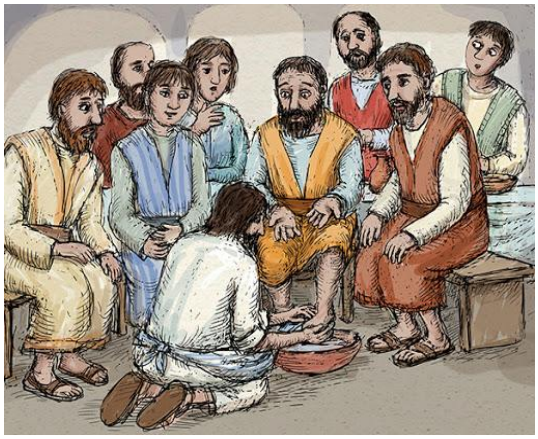

Ekkor valami rendkívüli dolog történt. Jézus felállt, vizet öntött egy mosdótálba: és elkezdte megmosni a tanítványai lábát. A tanítványok megdöbbentek. Nem értették, hogy mi történik. Miért mossa meg Jézus a lábukat? Úgy illene, hogy a tanítványok mossák meg Mesterük lábát! Mindenesetre csendben voltak, meg sem szólaltak.

Csak Simon Péter volt annyira bátor, hogy megkérdezte:

– *Uram, te mosod meg az én lábamat?*

Jézust nem érte váratlanul a kérdés, így válaszolt:

– *Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.*

Péter hevesen tiltakozott az ellen, hogy Jézus a lábait megmossa. Azonban Jézus cselekedeteinek mindig volt értelme. Most is tanítani akarta Pétert és a többi tanítványt, egy olyan tulajdonságra, amely elengedhetetlen a keresztyén ember számára. Arra akarta megtanítani őket, hogyan kell alázatosnak lenni egymással. Jézus csak ennyit válaszolt Péter tiltakozására:

– *Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.*

forrás: rpi.hu

Nagycsütörtök este Jézus elfogyasztotta a páskavacsorát tanítványaival. Az első kehely vételekor áldást mond, amelyet saját szavaival egészít ki. Ezután veszik a zöldséget és a keserű füvet és belemártják a közös tálba. Jézus így szól az első falat után: ***„Bizony mondom néktek, hogy közületek egy elárul engem.“*** A tanítványok megkérdezik tőle, hogy ki az, mire Jézus így felel: ***„Az lesz az, akinek ezt a falatot bemártom és odaadom.“*** A keserű fű átadása által leleplezi árulóját, ami után Júdás elhagyja a helységet. Jézus búcsúbeszédet tart, amelyben a szeretet parancsának teljesítésére buzdítja a tanítványait, majd kezébe veszi a lepényt és elmondja a szokásos szavakat: ***„Íme a nyomorúság kenyere, amelyet atyáitok ettek Egyiptom földjén“***. A második kehely kiivása után kezdődik el a vacsora valójában.

Jézus veszi a páska-kenyeret, majd elmondja az áldásformulát és hozzáfűz három olyan mondatot, amely nem szerepel a páska liturgiában: ***„Vegyétek, egyétek. Ez az én testem, amely tiérettetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.“*** Majd sült húst fogyasztottak a páskabárány helyett. vacsora után töltötte ki a harmadik kelyhet, amely a hálaadás pohara volt. Ekkor Jézus elmondta az imádságot, majd a tanítványok „ámen“-t mondtak rá.

Ezután átadta nekik a poharat és újra három olyan mondatot mondott, amely nem volt benne a zsidó páska ágendában:

„Igyatok ebből mindnyájan! Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.“

Jézus itt önmagát nevezi Isten páskabárányának, és vérének, áldozati halálának kiengesztelő erejéről beszél. Jézus utolsó vacsorája az újszövetség szerzésének ideje, amelyet Jézus tanítványainak később újra és újra meg kell ismételnie rá való emlékezéssel.

Vacsora utáni beszélgetés során Jézus megígéri, hogy másik Vigasztaló fog jönni, majd beszél a Sátán erős támadásáról, arról, hogy Péter háromszor fogja megtagadni, majd kimentek együtt a Gecsemáné kertbe.

A római katolikus templomokban nagypénteken és nagyszombaton nem szóltak a harangok, azt tartották, hogy a harangok Rómába mentek. Nálunk, reformátusoknál mindig harangoztak, és harangozunk ma is. Bálint Sándor és Molnár Ambrus is írtak egy múltbéli esetről: A makói plébános 1727-ben megtiltotta a reformátusoknak a nagypénteki harangozást. Őseink válaszul kifundáltak egy ötletes megoldást. Iskolás gyerekeket küldtek fel a toronyba, és így énekléssel harangoztak. Ezt „bűrharangnak" nevezték el.

A református kegyességnek évszázadok során része volt a passió előadása, és a lamentáció. Ezek anyagát az evangélisták szövegeiből és Jeremiás siralmaiból merítették. Erdély egyes vidékein még ma is megvan a lamentáció szokása. A passió felolvasása és megfelelő énekversekkel történő felosztása több református gyülekezetben még mindig gyakorlatban van.

Jézust a Golgotán feszítették meg két gonosztevő között. Nem tudjuk, hogy pontosan hol volt a Golgota. Koponya helyének hívták, talán azért, mert domború volt a felszíne, vagy, mert távolból koponyának tűnt. Kétféleképpen feszítették keresztre abban az időben az elítélteket: összekötözték kezüket, lábukat és felhúzták őket egy T alakú gerendára, majd odakötözték, vagy felszegezték kezüket-lábukat egy lefektetett keresztre, majd felállították a keresztet és megerősítették a földben. Még szenvedése közepette is másokért imádkozott, bocsánatért könyörgött azok számára, akik keresztre jutatták: ***„Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.“*** (Lk 23,24). A kereszten megtért bűnösnek részt ígér országából. Életét Isten kezébe ajánlva hal meg: ***„Atyám, a te kezedbe teszem le lelkemet“*** (Lk 23,46). A pogány százados így nyilatkozik róla: „Bizony ez az ember Isten Fia volt“. A természeti világ és a templomban történt jelek is ezt bizonyították.

Arimáthiai József, aki titokban Jézus tanítványa volt, illő temetésben részesítette a halott Jézus testét. Ezért vállalta a nyilvánosságot, sőt még Pilátusnál is közbenjárt célja elérése érdekében. Izrael tanácsának tagjai között voltak olyanok, akik készek voltak Jézusért a római helytartóhoz is fordulni. A törvényben az állt, hogy akit keresztre feszítettek azt nem lehetett rendesen eltemetni, csak elásni. Pilátus azonban kiadta a halottat, József pedig elvitte. A kivégzés helyéhez közel volt egy sziklába vésett új sírhely, amit családjának és önmagának készítetett. Oda vitte Jézust, és ott találkozott Nikodémussal is, aki először éjszaka kereste fel Jézust. Bizonyosan maradandó nyomott hagyott benne az a találkozás, mert ő hozta a halott számára szükséges drága kenetet. Ő gondoskodott mindenről, ami a halott – zsidó szokásoknak megfelelő – temetéséhez kellett. Miután készen voltak a temetéssel, egy nagy kővel elzárták a sír bejáratát. Amíg a tizenegy tanítvány megbénult a félelemtől, addig a titkos tanítványok tevékenykedtek.

Zichy Emőke prédikációja a házasság intézményéről

„ Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az ÚRnak lángja. ”
– Énekek éneke 8. fejezet 6. vers

Ökumenikus imahetünk 2021.01.17.-24. között épp ma ér véget, melyen a közös – ajánlott - ige, a szeretetről: <Maradjatok meg az én szeretetemben és sok gyümölcsöt teremtek.>
Tudatos volt az igeválasztás a MEÖT által, hamarosan kezdődik egy másik, szokásos program, a házasság hete: február 7.-én Pápán, az új református templom ad otthont a nyitó istentiszteletnek. Két dolog köti össze a mai prédikációt a házasság hetének témájával: az ige és a szeretet, ami titok. Kulcs, amiről érdemes és igenis szükséges elgondolkodnunk, akár az ökumenikus kapcsolatok, akár egymással való bárminemű kapcsolatunk vonatkozásában. A felolvasott igehelye két, nagyon nehéz rész, a példabeszédek és a prédikátor könyve után van. Aki ezeken a hasznos gyakorlati tanácsokon, erkölcsi útmutatásokon, intelmeken átrágja magát, az megkapja ezt az ajándékot, az Énekek énekét. Az ebben lévő gyönyörű gondolatokat, igéket esküvői meghívókon szoktuk látni, prédikációkon hallgatni. Aztán, magunkban őrizzük ezeket szívünkben, olyan bíztató üzenetekként, amelyekhez szép emlékek kötnek.

Mózes, amikor 40 éven keresztül legeltette apósa bárányait, nyilván sok rőzsetüzet látott, sok kis tüzet, amik a melegben fellobbantak, majd kialudtak; nem tulajdonított ezeknek különösebb jelentőséget. Ám akkor, amikor ott volt az a bizonyos égő csipkebokor, ami csak égett, de el nem égett, akkor, bizony ez megdöbbentette, felkeltette figyelmét, elindult, hogy megnézze, milyen is az a lobogó tűz, az Úrnak lángja.
Amikor húszéves fiatalokat látunk a Balaton parton sétálni, kéz a kézben, egymást megölelve, akkor ezen nem csodálkozunk, hiszen fiatalok, most ébred lelkükben a szerelem, a legcsodálatosabb érzés, de, ha 60-70 vagy 80 éveseket látunk így, akkor azon bizony elcsodálkozunk. Én magam hálát adhatok a jó Istennek, hogy volt olyan évforduló, amikor 50 éves házassági évfordulót áldottam meg, ahol a kicsit előbb született örökifjú pár nem csak a templomban itt, vagy Tapolcán, de az utcán is kéz a kézben jöttek-mentek. Meghallgathattam azt a csodát tőlük, amit nagyon kevés ember tud elmondani, hogy ahogy teltek-múltak az évek, egyre jobban megszerették egymást, egyre közelebb kerültek egymáshoz. Ma különösen fontos beszélni a házasságról.

Soha nem gondoltam volna 1994-ben, amikor én végeztem a tanulmányaimmal, hogy majd egy nyolcadikos gyereknek el kell mondani, hogy a házasság az egy Isten által rendelt intézmény, amely két különböző nemű egyén között köttetik, azaz egy férfi és egy nő, avagy egy fiú és egy lány fogad örök hűséget egymásnak. El kell mondani, benne van a tananyagban! Persze, van tiltakozás, sokféle érvet lehet hallani fiataloktól: nem a papír a lényeg, nem az teszi boldoggá az embert!

De, a házasságot nem az ember találta ki! Nem Ádám volt az, aki odament az Úristenhez, annak idején, amikor megteremtette Őt, és nem Ádám volt, aki a teremtőjét arra kérte volna, adjon neki egy segítő társat. A biblia azt mondja: Látta Isten Ádámnak életét, látta a magányát, szomorúságát, és Isten azt mondta, nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítő társat, hozzá illőt! Aki esetleg egyedül van most, vagy már megözvegyült, s ezért van egyedül, annak is érdemes az igére figyelni, s a biztató üzenetet továbbadni. persze, már ötven éve mondogatják a szociológusok, hogy a házasság intézménye recseg és ropog. Nos, a házasság már nem recseg és ropog, hanem ez az intézmény már összeroppant mára!

A szentírásban olvasunk Nehémiásról, aki azt a feladatot kapja, hogy építse meg Jeruzsálem kőfalait, védőbástyáit. Ez a babiloni fogság utáni idő, amikor nincs ilyen védőbástya a város körül. Csak egy-két mondat, hogyan buzdít a próféta – miközben az ellenség ott volt körülöttük -: <Ne féljetek tőlük, a nagy, félelmetes ÚR-ra gondoljatok! Harcoljatok fiaitokért és testvéretekért, leányaitokért, feleségetekért, otthonaitokért.> Nehémiás megépíti ezt a védőbástyát úgy, hogy azt kéri az építőktől, hogy az egyik kezükben ott legyen az eszköz, amivel építenek, a másik kezükben pedig ott legyen a kard, amivel védelmezni tudnak.

Kovács György viselkedéskutató írta le valamikor : < *A keresztyén házasság olyan, mint egy előretolt erődítmény, bástya az ellenség kapujában, ami állandóan rombolja az ellenség erejét.* > Értjük-e vajon ezt a gondolatot? A keresztyén házasság egy óriási kihívás a Sátán számára.

Saját életünkből is nagyon-nagyon sok példát tudunk hozni, hogy ezt a bástyát a Kísértő hogyan támadja eredménnyel, vagy – az Úrnak legyen érte hála és dicsőség: - eredménytelenül és hiába. Jó, ha az ember érzi, tudja: mit jelent védeni, óvni ezt a bástyát!

A hívő emberek számára óriási kérdés, hogy lehet megtalálni az Úr által rendelt helyes utat, az egyensúlyt a család és a gyülekezeti szolgálat között.
Lehet, hogy ez csak nekem kérdés: Hogyan tudok a családomban helytállni, megfelelni, édesanyaként, s hogyan tudok eközben a gyülekezetben is maradéktalanul, hitelesen szolgálni? Pár gondolatot egy ifjúsági munkát végző házaspárról, akik év végén arra kérték egymást, írják le az egymás iránti érzéseiket, hogy ebben a szolgálatban, munkában hogyan maradtak meg ezek az érzések, hogyan maradt ép az a bástya? Az biztos, hogy kell valamilyen kötőanyag, ami összefogja az elemeket. A feleség azt írta:<Semmi időd nem volt számomra!> Nem lehet az Isten országát a család romjain felépíteni! Nagy tanulság ez a gyülekezeti munkát végzők számára, így az én számomra is, testvéreim. A legfőbb üzenet a család szentsége, az Isten által rendelt volta. Két ember kapcsolata, amit nem mi találtunk ki, bástyával ellátott védelem, amit tudatosan – s ami még szomorúbb, nagyon eredményesen - támad a Sátán. Mindenkinek meg kell fontolnia, hogy az ő életében, párkapcsolatában hol tud győzedelmeskedni a Kísértő, hol talál rést a védelmező pajzson, bástyán.

Igen, megroppant a házasság, mint intézmény; mégis, van vigaszunk, kedves Testvérem! A karddal vívott harc sebeket ejt, nekünk a harcot nem karddal kell megvívnunk! Pál apostol Korintusbeliekhez írt 2. levelének 10. fejezete 3. és 4. versében ezt írja: <*Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk, hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására.*> A harcunkat imádságban és Krisztussal kell megvívnunk, csak ez vezet eredményre. Adja az Úr, hogy ezeket az eszközöket használjuk, hogy legyünk erős bástya, fal, védelem és oltalom, a házasság szentségének, tisztaságának és rendjének védelmében, hogy az Ő segítségével valóban megéljük azt a szeretet-parancsolatot, amiről Krisztus beszél, amit megénekel az Énekek éneke könyvből vett mai igénk is:

Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az ÚRnak lángja. – ÁMEN

József Attila: Amit szívedbe rejtesz - *Freud nyolcvanadik születésnapjára* **-** 1936. május

Amit szívedbe rejtesz,
szemednek tárd ki azt;
amit szemeddel sejtesz,
szíveddel várd ki azt.
A szerelembe - mondják -
belehal, aki él.
De úgy kell a boldogság,
mint egy falat kenyér.
S aki él, mind-mind gyermek
és anyaölbe vágy.
Ölnek, ha nem ölelnek -
a harctér nászi ágy.

Légy, mint a Nyolcvan Éves,
akit pusztítanak
a növekvők, s míg vérez,
nemz millió fiat.
Már nincs benned a régen
talpadba tört tövis.
És most szívedből szépen
kihull halálod is.
Amit szemeddel sejtesz,
kezeddel fogd meg azt.
Akit szívedbe rejtesz,
öld, vagy csókold meg azt!

SZÉP VERSEK , GONDOLATOK – A HÁZASSÁG SZÖVETSÉGÉRŐL

Nt. Petrőcz Lászlóné Hanzlik Mária –nyugdíjas lelkipásztor, költő - **85 VERS** című kötetéből

Nagy titok a szerelem, mint óceánok sóhaja. ***Elindul mélységekből, s megérkezik a csillagokba.*** ***Ajándék a szerelem, izzó fénysugár.*** ***Borús napokon is oltalmat adó vár.*** ***Biztos segélyhely, ahová menekülhetünk.*** ***Földi utunkat szerelemmel koronázza meg Istenünk.*** Megfogadtam isten előtt, megesküdtem Isten előtt: Veled tűrök, nem hagylak el, kezed fogom, nem megyek el. Vérzik szíved, fáj a sebed? Bekötözöm, nem engedlek! Rágalmaztak, megbántottak? Hitetlenül el nem hagylak! Megígértem: holtodiglan, szeretlek én: holtomiglan! Megesküdtem Isten előtt, megfogadtam Isten előtt.	**Ne mondd, hogy te mész el előbb.** **Titok ez, egyikünk sem tudja!** **Olyan nehéz lenne nélküled… -** **és melyikünk útja lesz magányos,** **ne kutassuk!** **Könyörögjünk szép öregségért,** **tudjuk egymás terhét hordani,** **könyörögjünk az üdvösségért,** **melyen átragyog a Kegyelem,** **és Jézus Veled lesz és velem,** **és soha nem maradunk egyedül!**

Már meg tudom szelídíteni a bánatot homlokodon. Érintésemre kisimulnak ráncaid, szemedben felragyog a fény, mert belátok égszín redőnyén! Már ismerem minden mozdulásod, véred ütemének titkait. Már enyém marad simogatásod, sejtjeid meleg bársonya, már tudom: nem hagylak el soha!

Arra a pillanatra emlékezem, mikor szemed redőnyén beláttam a mélyre; lelked izzott piros ragyogásban és hallgatott a csend körülöttünk, mint megíratlan levél lapjai

Rács mögött megbújt szavaim kiszabadultak, nagy erővel feszítették a szilárd rácsokat és úgy elfáradtak, hogy most nem tudnak megszólalni.

Hű szívemmel még látlak, könny-szememmel már nem;
Fényévnyi távolságban megmarad a szerelem!/?

Hány könnyes éjszaka,
és kezed, mely megsimogatja,
nincs sehol.
Meghaltak a suttogó szavak
szerelmed mégis
örökre megmarad.
Akkor is itt vagy, ha nem vagy itt,
Testetlen alakban velem jársz
Minden útvesztőben velem lépdelsz.
Ha én megállok, te is megállsz.
Nem látlak, de érzem közelséged,
fagyos időben forró csókodat.
Így marad meg örök jelenléted,
kezed melege, mely most is simogat!

Sejtjeid befogadván,
most mélyen elraktározom,
hogy fagytól oltalmazzon
melege, hideg napokon.
A ruhám bőröd selyme,
erős kezed a kabátom.
Jöhet tél, nem didergek:
átölelsz távolságokon.
Mint fényévek mély titkát,
küldöd szemednek sugarát.
Szívem felhők felett lát:
Sietsz a csillagokon át.

GYEREKSAROK

<u>Egészítsd ki!</u> (A kánai menyegző – Jn 2:1-12 versek alapján)

A harmadik napon menyegző volt a galileai _____. Ott volt Jézus anyja.
Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: "_____ _____."
Mire Jézus azt mondta: "Nem jött még el az én _____ ."
Volt ott _____ kőveder a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként két vagy három métréta* fért.
Jézus így szólt hozzájuk: "Töltsétek meg a vedreket _____."
Aztán így szólt hozzájuk: "Most merítsetek, és vigyetek a _____."
Minden ember a jó bort adja fel először, és amikor megittasodtak, akkor a _____ : te pedig ekkorra tartogattad a jó bort."
Ezt tette Jézus első _____ a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.

* 1 metréta kb. 40 liter

KERESSÉTEK MEG AZ ÖSSZES ELTÉRÉST A KÉT KÉP KÖZÖTT!

Impresszum : MUSTÁRMAG – *a Keszthelyi Református Egyházközség orgánuma*
Megjelenik: *időszakonként, 30 példányban*

Szerkesztőség munkatársai: *Zichy Emőke lelkipásztor, Szabó Barnabás lelkész, hitoktató, Szermek Zsolt média-munkatárs, Gáspár Attila kreatív*

Szerkesztőség címe: *Református Lelkészi Hivatal – 8360 Keszthely, Hanczók u. 20.*
Telefon: *Zichy Emőke +36 30 733 47 18;* **e-mail:** *zichyemoke@gmail.com*

SZERELMES KALANDTÚRA

20 21

2021. március 12-től május 14-ig

A megszokott csoportos közös feladatok idén nem lesznek a járványügyi helyzet miatt. Egy közös szabadtéri kirándulást szervezünk májusban, ha az országos előírások akkor engedik, valamint reméljük, hogy a ZÁRÓRENDEZVÉNY idején lehetőség lesz a szabadtéri program megtartására. Friss hírek a facebook oldalon folyamatosan megtalálhatóak lesznek.

A megadott 10 feladatból idén is 7et kell teljesíteni, hogy a pár részt vehessen a **nyereménysorsoláson**, melyen a **támogatóink felajánlásait sorsoljuk ki a párok között**. A teljesítés igazolása idén **fényképpel** történik, melyeket be lehet küldeni a facebook oldalunkon, messengeren keresztül.

Játék nevezési díja idén a ZÁRÓRENDEZVÉNYRE : A pároknak egy saját ültetésű évelő növényt kell hozniuk, melyet növényjelölő pálcával látnak el.

Bíztatjuk a párokat, hogy ha nem sikerül 7 feladatot teljesíteniük a játék alatt - de elkezdték a kalandtúra teljesítését - , akkor is jöjjenek el a ZÁRÓRENDEZVÉNYRE, hiszen az igazolófüzet és nevezési díj leadása után számukra is meglepetéssel készülünk.

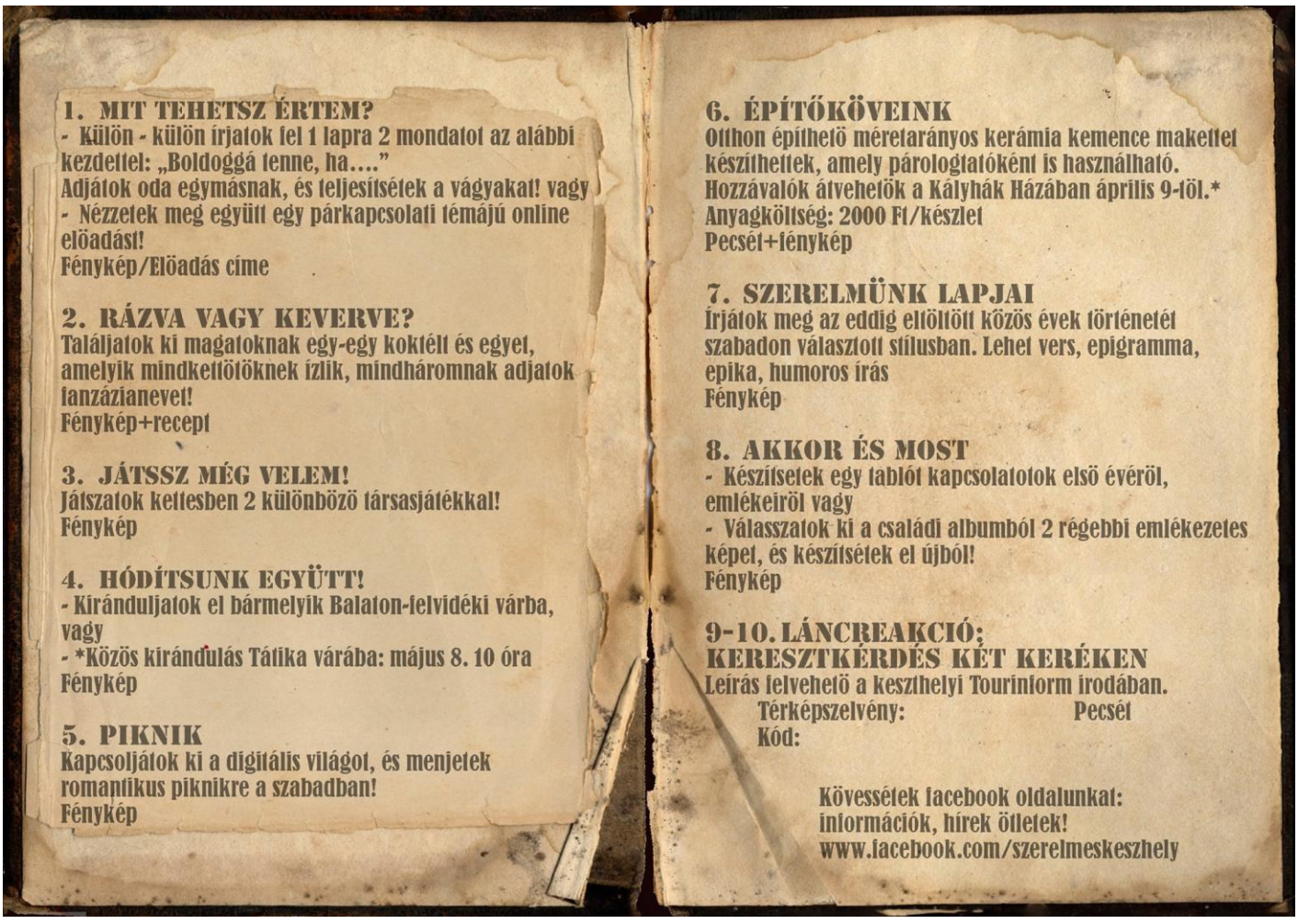

A Heidelbergi Káté első kérdés-feleletében olyan csodálatosan írták le reformátoraink: ***Miért nem kell félnünk, és micsoda egyetlen vigasztalásunk?*** Az: *Hogy testestől, lelkestől, úgy életemben, mint halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak,* ***Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok,*** *Aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett…..!* Senki, és semmi nem szakíthat el az Ő szeretetétől. Még a koronavírus sem!

Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! (Ézsaiás 43,1.)

Sokak számára ***„új életet adó”*** isteni kijelentés. Az Úr akkor mondta ezt először Ézsaiás prófétán keresztül választott népének, amikor a 70 évi babiloni rabság után Izrael fiai visszaindulhattak hazájukba. Vége lett a nagy nyomorúságnak. Még Círus perzsa király szívét is arra indította Isten, jóakaróvá tette, hogy segítsen az „ellenségnek.” Átélhette, és megtapasztalhatta a választott nép a megváltatás csodáját. Bűnbánattartás után, tiszta lappal lehetett újra kezdeni az életet. Eszükbe juthatott, amit Isten már régen is mondott nekik: Ismerlek benneteket. Ti hozzám tartoztok, enyéim vagytok! Megnyílt a kapu hazafelé. Nagyon nehéz feladat várt rájuk, mert otthon minden romokban hevert. A jeruzsálemi templomot, a várost, az egész országot kellett újjáépíteni. De hallották a biztatást: ***Ne félj!***

Az újszövetség népe számára újra hangzik ez a mondat. De nekünk már Jézus Krisztus mondja ezeket a szavakat. Mindig jó hallani, benne elmélyedni. De nagypénteken, ott a kereszten látva Jézust, azt az üzenetet egészen a szívünkbe hatolva hallani, hogy ***megváltottalak,*** még nagyobb hálára és köszönetre kell, hogy indítson. ***Fizette értünk az árt!*** Igen a megváltás megtörtént. Az Úr kimondta ott a kereszten, hogy **„Elvégeztetett!”** (Ján.19,30.) Ez azt jelenti: ***Megváltottalak!*** Máté evangélista így írt Jézus Krisztus haláláról: **„A többiek pedig ezt mondták: Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse? Jézus pedig hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét!** (Máté 27,49-50.) A kivégzést vezető százados is többet hallott egyszerű kiáltásnál. Számára nemcsak hallhatóvá, hanem láthatóvá lett ez a kiáltás. Összeolvadt magával a Kiáltóval. Jézus elengedte önmagát. Maradéktalanul átengedte életét az Atya akaratának. Teljességgel felvállalta az elveszett ember állapotát. **Megváltottalak!** Hiszed-e testvérem, hogy ezt neked is mondja az Úr? Hogy teérted is meghalt, és neked ez által életet biztosított?

Neveden szólítottalak! Ő ismer és szeret. Nevén szólítja az övéit. A néven szólításnak nagy jelentősége volt a múltban. A Biblia is sok helyen ír erről. Három újszövetségi példára figyeljünk. **„Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: Zákeus, szállj le hamar, mert ma a te házadnál kell megszállnom.”** (Luk. 19,5.) Ez a megszólítás az új élet nyitánya volt. Másik példa: **„Saul, Saul, miért üldözöl engem?”** (Ap. csel. 9,4.) Itt is néven szólítás történt. És követte egy hosszú, odaszánt Pál apostoli életút. A harmadik példa: Mivel mi nagypénteken nem cövekelünk le, a húsvéti gondolatok is felszínre kerülhetnek. A **neveden szólítottalak** nagypénteki üzenetnek ott látjuk a folytatását, ahol a halott Jézust kereső Mária Magdolnát nevén szólította a feltámadott Jézus! ***Mária!*** Ő visszafordult, és akkor világosodott meg benne minden. Akkor látta meg a Urát, és ismerte fel igazán. Személyes megszólítás volt ez. Élő Jézus Krisztusa lett.

Testvéreim! A NEVEDEN HÍVTALAK isteni kifejezés nagyon személyhez szóló bátorítás. Amit ***érettem, érettünk megtett*** az Úr Jézus kereszthalálával, annak ***bennem, bennünk kell*** meglátszani. Ez a csoda akkor lesz nyilvánvalóvá, amikor a néven szólított meghallja az Ő szavát. Elhiszed-e, hogy ismer téged Jézus, tudja a nevedet is?

Enyém vagy! Át tudjuk érezni Mária Magdolna magányát a néven szólítás előtt? Még az angyalok sem tudták megvigasztalni; elhagyatottnak érezte magát, míg az Úr fel nem rázta magányából. De ***Illés próféta*** is a bizonytalanságot élte át, amikor futott Jezábel királyné elől. Maga alatt volt, és kimondta: ***Elég!*** Nem bírta elviselni helyzetét. Meg akart halni. És Isten ekkor ezt mondta neki, ha nem is ezekkel a szavakkal, hogy: ***Te az enyém vagy!*** Enned kell, innod kell, mert van feladatod, amit el kell végezned. Hozzánk is szól az üzenet!

- Nt. Deák Zoltán nyugdíjas lelkipásztor (Csillaghegyi Református Gyülekezet) gondolatai nyomán

… az élet koronája vagy a halál koronavírusa…?

Krisztusban kedves Testvérek! Isten áldása és békessége legyen és maradjon Rajtatok, Bennetek, Általatok!

Római levél 11. fejezet (33. vers): Óh, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége!

Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai!

Ézsaiás próféta könyve 45:7 Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, a ki mindezt cselekszem!

E két nehéz igét ízlelgetve, felmerül a kérdés: Isten teremti a gonoszt (is)? Avagy, megengedi a jó hiányát, miként a sötétség sem létező, hanem a világosság hiánya, stb., de leginkább: MIÉRT?

A vírus (jelentése: Méreg) voltaképp nem létező, azaz önmagában életképtelen mikroorganizmus - a legkisebb, mégis, a legártalmasabb. Az ember fél az ismeretlentől... a koronavírus - bár egyre több róla a mindenki által elérhető információ -, alapvetően még ismeretlen előttünk, s nem is nagyon akarunk vele komolyabb ismeretségre szert tenni. Ugyanakkor azt sem tudjuk, hogy mi magunk hordozzuk-e, hordoztuk-e, avagy sem, előtte-vagy utána vagyunk, egyáltalán, képesek vagyunk/voltunk vele megbirkózni. De, vajon, mi birkózunk-e meg vele, avagy a minket Teremtő Isten tesz, vagy nem tesz minket képessé erre a harcra?

Reformátusként (különösen is) valljuk, hogy Jézus Krisztus tulajdona vagyunk mind testtel mind lélekkel. Mennyei Atyánk akarata nélkül még egy hajszál sem esik le a fejünkről.

Ezen felül is még: Minden dolognak a mi idvességünket kell szolgálni. Még a koronavírusnak is, ami/aki csak élősködő, gazdatest kell ahhoz, hogy a benne lévő (gépi) program működésbe léphessen, s ezáltal pusztítson, csak magával törődve, gyarapítsa, sokszorozza magát. Az ún. vírus-ölő szerek egyik része inkább ezt a sokszorozást gátolja, más módszerrel - pl. a szappanos vízzel való tisztálkodás - a struktúráját verik szét, illetve, magát az immunrendszerünket erősítve készíthetjük fel a testünket a komoly küzdelemre.

De, bármit teszünk, vagy nem teszünk, Isten kegyelmére vagyunk bízva, s Ő azon könyörül, akin akar.

Mindez azonban pusztán a földi - általunk oly féltett, mégis csak arasznyi - létünk, amiért oly sokat aggodalmaskodunk. A lényeg, hogy bármikor is 'jönnek el ' értünk, 'készek' legyünk, lélekben, akár erőtlen testben is.

A harmadnapra feltámadt Jézus felment a mennybe, s helyet készít számunkra, s bizodalmunk lehet afelől is, hogy: íme, velünk van az idők végezetéig.... illetve, ígéretének megfelelően kérte Mennyei Atyánkat, aki Pártfogót küldött részünkre.

De, még egy picit a Római levélhez visszatérve (8. fejezet) Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

… még egy (vagy több) koronavírus sem....

Legyünk hűek (hívek), mindhalálig, s nékünk adatik az élet koronája!

- Gáspár Attila gondolatai

BEMUTATKOZÁS : – Horváth Csabáné / Ildikó /

*

Mottó: < *Dicsőség az Úrnak, hogy élünk, és most az Úrba kapaszkodok, hogy tovább tudjunk haladni.* >

Ildikó - a (kesztʼ)helyi Nőszövetség elnöke, gyülekezetünk motorja.

Mérföldköveim:

- 1947 július 8-án születtem. A második világháborúnak köszönhetem végül, hogy vagyok, mert ekkor ismerkedtek meg a nagyváradi születésű édesapám és a Hévíz melletti Egregyen lakó édesanyám. Édesapám vállát ellőtték a háborúban, s a hadikórházi ellátás után Hévízre került rehabilitációra. Édesapám persze hamar megkérte édesanyám kezét, de a jegyespárt a háborús események szétválasztották: édesapám ugyanis Németországban hadifogoly lett. Az Istenbe vetett erős hite, sok imádság végül hazahozta őt, s így össze tudtak végre házasodni, majd megszülethettem én is, s két-két évre rá két öcsém jött szép rendben. Minket ugyan katolikusként kereszteltek meg, de édesapámat 1956-ban egyik napról a másikra kitették az állásából, karácsonykor imádkozva mondta nekünk a mottóként idézett bizonyságtételt, majd akkor hozott el minket ide, a református templomba. Itt Pécsváradi Béla lelkész igehirdetései és Ilonka néni gyermekfoglalkozásai voltak hitbeli növekedésem biztos alapjai, így konfirmáltam 1961-ben. Lelkész úr tartott nekünk ifjúsági alkalmakat, míg a rendőrség szigora miatt meg nem kellett szüntetnünk a <csoportosulást>.
- Az idősektől nagyon sok mindent tanultunk, diakóniai szolgálat, stb. 1981-ben került ide Kuti Géza bácsi lelkésznek, ekkor alakultak meg szolgáló közösségeink. Kertész Zsuzsa útmutatásával foglalkoztam gyerekekkel. Aztán 1973-ban megalakult a nőszövetség is. Férjemet is a háborúnak köszönhetem, pici gyermekként került át Magyarországra. Fél év ismerkedés után házasodtunk össze 1974-ben. Nagyon sokat jártunk konferenciákra, volt, hogy egy évben kétszer is. Férjem mindig azt mondta, hogy a konferenciák után <jobb> vagyok. 1982 körül, Fekete Károly püspök édesapja tanított minket, hogyan tudunk Isten mellett maradni, s hitben növekedni, türelmesnek lenni, míg Isten cselekszik, nem beleszólni mindenbe, mások életébe, bölcsességet kapni. Férjem hol járt, hol nem jött a gyülekezetbe, mígnem aztán a nőszövetségi társaság oszlopos kávéfőző, stb. tagja nem lett. Együtt épültünk, s építettük a gyülekezetet: férjem a parókia kertjében lévő garázst is. Persze, én is megtaláltam a magam munkáját, sok alkalommal írtam le prédikációkat azok számára, akik valami oknál fogva nem hallhatták az igehirdetést, voltam presbiter is, majd a nőszövetség elnöke lettem. Járok ki a temetőbe sírokat gondozni, stb. Az élő Isten tudja pótolni a pótolhatatlant, legyen az bármilyen dolog vagy épp már a kebelén pihenő szerettünk. Teremtőnk szavára csendességben a legjobb figyelni, mindig megkapható nála a bölcsesség, az útmutatás egész életünkre. Ahogy engem szerettek gyermekkoromban az előbb szültetettek, úgy igyekszem én is szeretni az utánam jött generációkat. Látom, hogy lesz folytatás.

Becsüld a pillanatot, mely olyan mulandó, becsüld a pillanatot, mely vissza nem hozható!
Becsülj minden múló percet, amit láthat a szemed, becsüld, hogy még láthatod szüleidet!

* illusztráció: Szabó Barnabás

BIZONYSÁGTÉTEL : – Szabó Sándor, presbiter

➢ **Mottó**:

Tékozló fiú vagy?
Keresd Atyádat, az Istent!
Bármely úton is indulsz el feléje,
Ő fog eléd sietni.

- 1962-ben születtem Szilágysomlyón (Erdélyben). 1968-ban a családunk beköltözött Temesvárra, mert az akkori rendszer elvette tőlünk a vidéki megélhetés alapjait. Sajnos, édesapám nem tudta feldolgozni ezt a lelki traumát; az alkohol rabja lett, 76 évesen bekövetkezett haláláig, elfeledve, mi is a családcentrikusság. Testvéreimmel együtt engem is református édesanyánk tanított meg imádkozni, a nehéz időket Istenbe kapaszkodva túlélni. 1976-ban konfirmáltam Temesváron. Emlékszem, nagyon hideg volt, a villamoson döcögve, de a templomban is, mégis, egy kellemes érzés, izgalom járt át: Isten szeretete átmelegített. Úgy gondolom, akkor lett az IGE elültetve a szívembe. Teltek-múltak az erdélyi évek: leérettségiztem, katonáskodtam, megnősültem, feleségem – akkor még katolikus – megszülte Istentől kapott jutalmunkat, Attila fiamat. Talán mindenki emlékszik még a temesvári forradalomra, nos, ennek előzményeként lett a mi családunk is szó szerint földönfutó, ledózerolták a tulajdonunkat. Így szóródott szét a világba: Győr, Nürnberg, Hannover, Izrael, de egyik testvérem, Erzsike, itt kötött ki Keszthelyen. Bár, szerettem Temesváron élni, egyszer csak azt vettem észre, hogy kilépek az utcára, s nincs kihez mennem. Így átköltöztünk szüleimmel együtt mi is Magyarországra, Rezibe. Aki hazát vált, szívet vált; nagyon nehezen ment számunkra a beilleszkedés. Attila fiam érzékeny lelkével különösen nem tudott megbirkózni a helyzettel: 28 évesen meghalt, ennek előzménye sok pánikroham, bipoláris személyiség kialakulása.
- Mindenkinek az életében vannak ilyen események az életében, amiket nehéz feldolgozni, én is csak Isten szent lelkének köszönhetem, hogy ez mára sikerült, mi több, előbb megtért, majd újjászületett is lettem. Persze, addig is olvastam bibliát, hallgattam igehirdetést, de az a mély szeretet, hogy Isten szent lelke megragad, ez lesz az ajándék, a megtérés okozója. Miután Attila fiamat eltemettük, több hónap alatt egyfajta kiüresedést tapasztaltam, elkeseredés vett rajtam erőt, kialakult bennem a PUSZTA. Ez volt nálam az az állapot, amikor a lélek kivitt a pusztába! Itt szembesülhet az ember azzal, hogy a nyomorult állapota senki mással nem beszélhető meg, át, csak az Istennel. Gyülekezeti tagként eljártam a templomba, de volt, hogy jó ideig még ide se jöttem el. A megtéréséig az ember még nem érti, nem tudja, hogy amit másnak tesz – akár rosszat - esetleg ítélkezik más fölött, stb., voltaképp maga ellen cselekszi. Amikor a Jóisten, az Ő kegyelmével, Szent Lelkével az ember szívét megérinti, akkor lerogyunk térdre, keservesen siratjuk bűneink, de ezek csak szavak. Keservesen sírtam, mert hát meghaltak szüleim, eltemettem fiam is, de Isten tükröt tartott elém, amelyben megláttam (szerencsére talán már csak néhai) arrogáns magamat, egy szégyenteljes, gőgös embert. Szembesültem azzal, hogy úgy éltem le addigi életem, hogy nem voltam igazából mások hasznára, mindig csak a magam érdekeit néztem. Volt, hogy térdre esve kértem és kaptam a Jó Istentől szabadítást rossz munkahelyi körülményeimből, mégsem neki adtam a dicsőséget: úgy gondoltam, hogy ez nekem JÁR! Ma már hálával teli a szívem Isten mérhetetlen szeretetéért, újjászületésemért. Amikor beoltanak egy gyümölcsfát, idő kell, míg meghozza a gyümölcsét. Így volt ez nálam is az isteni ajándékokkal: idő kellett, míg az újjászületett csecsemőkorból ismét <felnőtté lettem>. Napi hat igehirdetés, bibliaolvasás, megérteni Isten igéjét; nagyobb öröm, csoda nem is kellett! Így jött el, hogy már feszített az érzés, valamit tennem is kell, főleg másokért.
  Átértékelődik minden, jó irányba fordulnak a fontossági sorrendek, ha Isten dicső fényében vizsgál meg mindent az ember. Mi jó nekem? Csak, amit a mások szolgálatában teszek! Az lesz az enyém, amit másnak szívből adok! Féltem, hogy én nem leszek méltó a presbiteri munkára sem, de Jézus vére megtisztított engem is. Isten Szent Lelke betölt és felkészít mindenkit a saját feladatára.